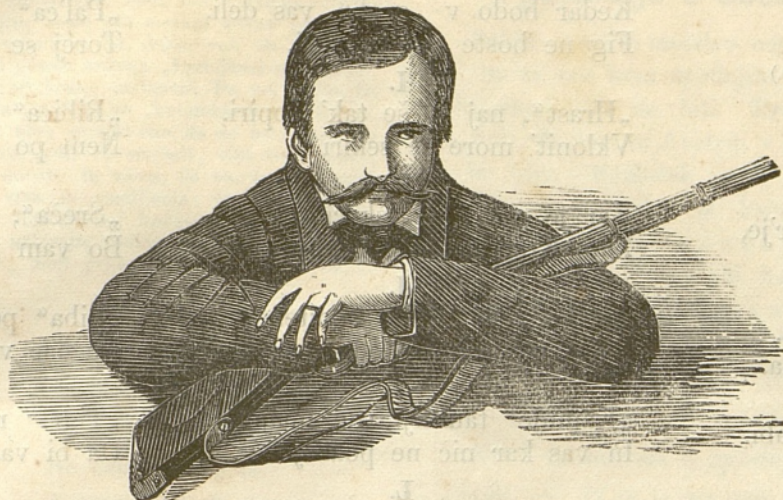

Slovinci!
Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!
Zjedini se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utegnola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr., 6 mesecev za 60 i četr leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vtakne.

V Krajni smo gospodje mi!

Krajni kranjsko žito rase,
V Krajni kranjski vol se pase,
V Krajni kranjski grozd zori
V Krajni smo gospodje mi!

Kaj nam treba pritepuhov,
Treba tujih požeruhov?
Al' ti orjejo polje,
Ali travo nam kosé?

Ti ne orjejo nam polja,
Tud' kositi ni jih volja;
Ti le kranjski kruh jedó,
Ki ga mi pridelamo.

Kdor pa pri nas ne poti se,
Tud' pri nas naj ne živi se —
Kranjski kruh naj on ne jé,
Vino kranjsko pit' ne smé.

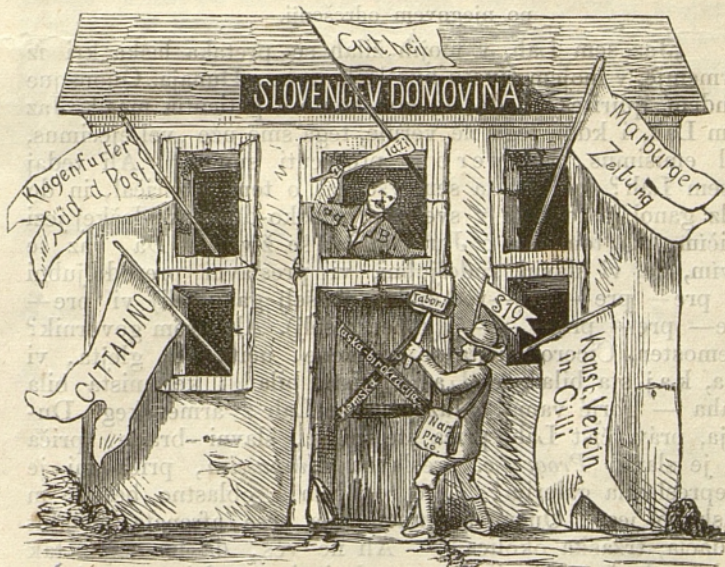
Kar je nas, pošteni vsi smo,
Dolžni nič nikomur nismo,
Mi pravico ljubimo,
Za-njo se potezamo.

Da pa to ni po pravici,
Tuji služiti butici.
Tú pri nas, kjer smo domá,
Vsakdo vé, ki mislit' zna.

Torej torbo si pripravi
Ti nemškutar topoglaví!
Hitro pojdi proč od nas,
Dokler lep še imaš čas.

Če pa oditi še odlašáš,
Na revolver se zanašáš,
Ti lahko, preljubi mož,
Še na grbo kaj doboš!

Tagblatt s palico i Narodno pravo s kladvom.

Tagblatt (jezen iz okna:) *Narodno Pravo!* tvoje kladvo je majhno i lahko ko pleva. Jaz se ga nič ne bojim, ker vem, kako trdna i dobro zaklenjena so vrata. Vendar, ako ne prestaneš na vrata trkati i v hišo mi siliti, te s to-le palico tako namlatim, da bodeš pomnil, kaj se pravi meni nepokoj delati.

Národno pravo: Palice tvoje se jaz ne strašim. Vedi, dragi moj! da je ta hiša moja; meni gre v njej stanovati i gospodarovati. Zatorej ne neham trkati, dokler mi se vrata ne odpro. Dozdaj sem le bolj po malem z roko trkal. Ker so se pa vratarji znotraj izgovarjali, da trkanja mojega še slišali niso, oskrbel sem si to-le kladvo. Ž njim trkam in bom trkal, dokler mi se ne odpre, in zagotavljam te, da se bliža konec tvojemu i tvojih pajdašev gospodarovanji v mojej hiši, ako mi vrat ne odprete i mené za gospodarjarja ne sprejmete.

(Te besede so *Tagblatt*a tako razkačile, da je jel s palico svojo navso moč proti *Narodnemu pravu* mahati, toda zadeti ga ni mogel; palica njegova je sicer strupena kar se da, ali prekratka je, čemur se čuditi ne smemo, ker ima tudi tvarina, iz ktere je narejena — kratke noge.)

Zlata abeda.

(Za ljubljanske nemškutarje.)

A.
„Angel varh“ Slovenca var'je,
In nemškutarja — žandarje.

B.
„Brencelj“ muha ni velika,
Vendar vas prav hudo pika.

C.
Kedar kmetič „cepec“ zgrabi,
Bežat', turnar, ne pozabi!

Č.
„Češnjo“, ki na Jančem rase,
Vsadil kmet je samo za-se.

D.
„Dežmoš“, — pomnite otroci! —
Nosi grablje v desni roci.

E.
Kamor turnar „enkrat“ ide,
Tje več drugi pot ne pride.

F.
„Fige“ z Beča ste dobili,
Jejte jih, otroci mili!

G.
Kedar bodo v „grob“ vas deli,
Fig ne boste nič več jeli.

H.
„Hrast“, naj se še tak' šopiri,
Vklonit' more se sekiri.

I.
Kar je vas, ste „Iškarjoti“,
Zato Kranjcem ste napoti.

J.
Tje na „Janče“ ne hodite,
Raje zmer domá bodite.

K.
„Kamnje“ tamkej trdo imajo,
In vas kar nič ne poznajo.

L.
Tam ljudjé so brez „ljubezni“,
Na nemškutarje zlo jezni.

M.
Torba ukrotí „medveda“,
Vas pa janških kmetov čreda.

N.
„Nos“ mu bodo ves razbili,
Kdor na Janče gre po sili.

O.
„Osel“ dolga ušesa ima,
Turnar pa še kratkih nima.

P.
„Pal'ca“ kranjska hudo vdari,
Torej se je, turnar, vari!

R.
„Ribica“ živí le v vódi —
Nem po Nemškem turnat hódi!

S.
„Sreča“, ki se tú vam skrila,
Bo vam morda tam bolj mila.

Š.
„Šiba“ poje tú kjer vstavi
Turnar v pražnji se opravi.

T.
„Tigri“ naj bi k nam pridrli,
Da bi vas kar vse požrli!

U.
Al' pa „umni“ zmer bodite,
Kranjcev mirnih ne dražite.

V.
„Vrag“, ki v srcih vam kraljuje,
Naj vas več ne zapeljuje.

Z.
„Zlati mir“ potem v deželi
Lepi kranjski bomo imeli.

Ž.
„Želod“ zmer bo piča vaša,
Ker ni všeč vam mlečna kaša.

Filodemas.

Govor gospoda Merhet-a

v tržaškem mestnem svetovalstvu dne 32. sikišafa v letu 2017
po njegovem odrešenji.

„Jaz sem Lah, v mojih žilah se pretaka laška kri iz Armenije, v mojem životu bije laško srce z Dunaja. Quousque tandem, quirites! bode še *Juri* abutere patientia mea! Jaz sem Lah, i kdor tega ne veruje, tega smo uže „vel eiecimus, vel emisimus, vel verbis prosecuti sumus.“ Ali tedaj nisem Lah? Vidim, da sem vse vas o tem prepričal, in do solz ganol, zato tudi v svetej armensko-dunajsko-laškej jezi kričim: „O tempora o Juri! in jaz še živim! Da, jaz še živim, da, vi slavni, rodoljubni, vi preslavni prerodoljubni — pre— pre— pre—rodoljubni (kašelj ga posili) vi pre— pre— pre— — (zopet kašelj). Ali nisem govornik? Demosten, Cicero! učita se od mene, učita se; glejta, vi dva, kaj sta bila! še Laha nista bila! i ker nista bila Laha — gorjé vama! Jaz pa sem Lah z armenskega Dunaja, práv, čist Lah, priča ste mi vi, slavni bratje, priča mi je slavni *Progresso*, preslavna *Ginnastica*, priča mi je prepreslavna galerija! Zato ropočem z oblastno besedo in bliskovo jezo: Quem ad finem tua sese afrenata jactabit audacia, tržaška okolica! — Ali ne veš, da imam jaz tak mehur, da če vanj pihnem — gloria in excelsis — —! pa te pošljem v Sibirijo. Jaz sem jaz, in ker sem jaz — jaz, zato jaz hočem, jaz zapovedujem, jaz velevam, jaz ukazujem: okolica je bila, ona je zdaj, i mora biti per omnia saecula saeculorum, i še dalje i še dalje laška, čisto laška, popolnoma laška tija gori do — lune.“ —

Obstopuere omnes intentique ora tenebant. — Na galerijah strahovito: „Evviva“, štiri korenjaki nosijo govornika po zbornici, manderjerski fantič prijaha na oslu; strašen strah, vse beži, kamor more, Merhet obleži na mestu v medlevicah; manderjerski fant ga moči z mrzlo vodo, na osla posadi in odnese. Drugi dan strašen srd zoper tega fanta, pa še večí strah. *Hanibal ante portas!* se je slišalo, na korzi se je jokal novi Jeremija, „Cittadino“ je sicer še zagledal luč, ali črno je bil oblečen in umirajoč je izdihol: Bedak jaz, vsaj sem vedel, da to stran luže ni zemlje in živinja zame — zdaj moram umreti na tujej zemlji, ah ne! še hujsje je, ne na tujej, ampak na svojej zemlji, katero sem izdal! — Ah Cegnar in Zor, kako sta vi dva srečna!

Zdihovanje Želodarjev.

Ah po Trstu, po Ljubljani
So zdaj vsi Panoslavijani,
Če ne verješ le poskusi:
S knutami so divji Rusi;
„Jaz pa pojdem in porajžam
„Tje do Oberdunavja,
„Noben drug ne pojde z manoj
„Kot ta drobna ptičica;
„S Klun-cem bode prepevala
„S „perjem“ senco delala.
„Čez dolinice,
„Čez planinice
„Oj ti dečva pojdz z menoj.

Ovoroček.

Slovenci posluh! Uh! Pel vam bodem čudnih, prečudnih reči. Ali že naprej povém: nikari mi verjeti, zakaj legal bom, kot Tagblat. Liberaluhi so me vjeli, in za peti priklenili; sedaj jim moram kovati pesme po znanih napevih. Branil sem se z vsemi štirimi, dokazoval, da pesem ne znam kovati, k večjemu če podkujem včasih kakega „Ljubljanskega karfa“, ali pa „petelina“; toda zastoj sem se branil in bercal. Pa naj le bo, le, potrpimo! Ti liberaluhi menijo, da jim bom za „kolefohtarja“, o kaj še, saj ne bom ne! Le čakite! Jez vam bom naredil eno, da me boste pomnili vso liberalušno večnost. Kedar bode te spali in smrčali, vzel bom klešče, razbelil jih, in hitro poščipal vam nosove in ušesa, da vas bodo poznali vsi. — Slovenci! če imate še kaj srca in vsmiljenja, oh, ne pozabite nesrečnega svojega rojaka, ki ječi v liberalušnej kovašnici, priklenjen za peti. Pojdite od koč do koč, in nabirajte odkupnino, imenovano — „Fersengeld.“ Rešite me, vsaj vi, moji prijatelji! — Kujem pa takele pesme v liberalušnej sužnosti.

„**Naprej.**“

(Poje se z junaško navdušenostjo.)

Naprej zastava turnarska,
Na Janče, polžja kri!
Za varnost turnarije
Revolver že reži.

Z orožjem in jezikom
Zabavljat gremo gor,
Zapisać v kri krivico,
Na „Vevče“ pojd' mo dol.

Vsa okol'ca je grozila,
In Ljubljana nas svarila,
Je plakala moja mila:
„Oh ne hodi turnar moj!“

Z Bogom mesto, ljub'ca zdrava,
Meni v peti poigrava;
Turške muzke že grmé,
Vsi želodarji hité.

Naprej zastava turnarska,
Na Janče, polžja kri!
Za varnost turnarije
Revolver že reži!

Naprej! Naprej!

„**Pod oknom.**“

1. Solnce sije,
Hribovc bije
S prekljo turnarje hitré.
[:Pred neznane
Hrbtne rane
Meni spatí ne pusté!:]

2. Ti si djala
In jokala:
„Oh ne hodi, turnarče!
[:Da ti reber,
Dolzih beder
Ne polomi hribovcé.:]

3. Da sem bogal,
Ne bi stokal;
Sada je prepozno vse.
[:So podili
Nas gonili
Kot lesice, volke, pse!]

4. Lês pristopi. —
V unej hosti,
Ki se vidi ondilé,
[:Smo skakali,
In jokali,
Meketali, kot kozé!:]

Nazaj zastava turnarska,
Bežimo, kar se dá!
Za brambo take fane
Ne dám nosú, petá.

Z orožjem, brez zastave,
Tecimo hitro dol;
Le urno do postaje, —
Grmé po plečih kol',
Nič slovenšč'na ne pomaga, —
Regenmož se trese, — scaga;
Vse jo vlije dol po griču,
Teče, skače v divjem kriču.

Oj Ljubljana, daj polcajev,
Hitro pošlji nam žandarjev! —
Ljub'ca moja, kjé si kjé?
Meni je hudó, gorjé!

Nazaj zastava turnarska,
Bežimo, kar se dá!
Za brambo take fane
Ne dám nosú, petá!

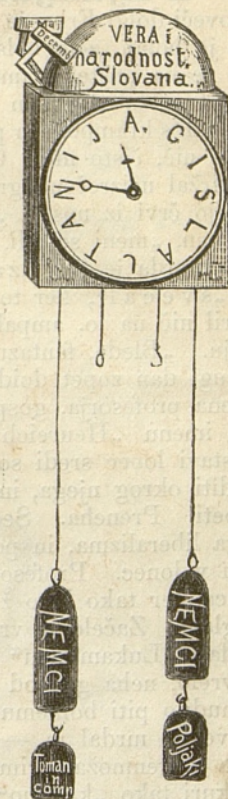
Nazaj! Nazaj!

„**Nazaj.**“

(Poje se z divjo obupnostjo.)

Vprašanje o obešanih poslancih.

Znano je ne le mojstru, nego vsem nam, da ta ura brez spodnjih prikklad ne bi mogla iti ne biti. Prepričani smo tudi, da nam in Avstriji v pogubo gre in bije. Razložek je le ta, da ene iz med nas, kakor se kaže, srce le takrat boli, kadar spodnje kladevce bije, drugim pa tudi hudo dá, naj vže spodnje ali zgornje kladevce bije.

Vprašanje:

Kteri bi morali s spodnjo prikklado, — ki se je na uro obesila, dasiravno je vedela, da bo s tem reči uresničila i sankcionirala, zoper ktere je pozneje govorila i glasovala, — nezadovoljneji biti?

Za odgovor prosijo „Novice“ i — „Danico“

Slovenski federalisti.

RAZNE DROBTINE.

(Nabral Národní postopač.)

Nek Ljubljancan, ki še sam ne vé, kaj naj bi naredil, ali naj bi „libera“ pel v „konstitucionalnem zboru“, ali „živijo“ klical po slovenskih taborih, šel je obiskat svojega prijatelja na deželo. Pomenkovala sta se to in uno, vzlasti pa o dogodkih na Jančem in v Vevčah. Ko naš prijatelj vpraša Ljubljancana, kaj sedaj delajo „turnarji“, odgovori mu smeje: „E kaj nek, — pete si ližejo.“

Mihec: Čemu nek sta šla dr. Zupan pa dr. Pfefferer na Dunaj?

Markec: A čemu? Veš Mihec, ljudje govoré, da neki minister na Dunaju kaj rad je poprovo župo, in zato sta šla tjekaj.

Mihec: No, no, imá pač kosmata usta, ta „majister“!

Mihec: Kaj pa je „revólhtar“, kakorsne so imeli „tnalarji“, ki so se valili po bregu?

Markec: Kaj še ne veš? — Gledi, bodem ti na drobno razložil. „Oht“ je nemška beseda, in se pravi po naše „osem“; „revólhtar“ pa je taka kratka puška, kakor „toplarce“, saj jih poznaš; ali če z „revólhtarjem“ enkrat pomeriš, pa osemkrat vstreliš. Ali si me zastopil?

Mihec: Prav dobro! Dve take zverini naj si kupi naš „Juri“, pa bodo Lahoni i Nemškutarji šestnajstkrat na mesec tekli in „pete kazali“.

Ko so turnarji tekli z Jančega, jim je g. Grabljár pot kazal. Tako neznanski nek je možu predlo, da še nikdar tako ne, odkar hlače nosi. Vse je letelo od njega, in nazadnje je izgubil — glavo. V divjem teku jo prikadi v Blatno vas, da so okna šklepetala, in blato izpod petá brizgalo čez strehe. Ves spehan se vsede na stol. Ko ga prestrašeni prijatelji izprašujejo, kaj da je, in kje ima glavo, tedaj še le čuti, da je glavo izgubil. Kaj pa bo zdaj? Kdo bo laži koval? Hitro najemó voznika, in se peljejo glave iskat. Ko se pripeljejo v Vevče, jim jo že turnarji naproti prinesó. Hitro jo možiceljnu postavijo med rameni kričé: „hoh“! In glava se je prijela. Sicer so nekteri menili, da mož vtegne umreti, pa ne bo ne, se bo „zlizal“ z družimi vred, samo „kozlal“ je zeló koj potem, in tudi denes še meče žolc iz sebe.

TELEGRAMI.

Šenčur. Od renegata do ogleduha je le en korak!
Ljubljana Moré iščé po vsih zépih tisočnjaka, pa ga nikakor ne najde.

Postojna. Gosevnice so hraste jako objedle, le vendar je še nekaj perja ostalo — za osle.

Občina. Nad nami blisketá zvezda: § 19.

Tmin. Naša gospoda brez mere nemškutarji in laščuni, da težko poslušamo.

Pod Krmom. Neko župane je znorelo, ker ni palčevine razumelo.

Lovre Špicapan.

DOPIST.

Iz **Ljubljane.** Kaj čudne reči se godé pri nas! Sloveči dolgi Frice je imel pretečene dni „nevarno termo“, da je bolan, zelo bolan, da ga — „lasje bolé!“ Ležal je, pa ne na postelji, ampak pod posteljo, z obema rokama držal se za glavo in vedno brcal. Nevedni ljudje so mu puščali s krampom in pijavek postavili na peti, pa ni pomagalo nič, čisto nič. Gospod Regenmož, njegov prijatelj, se je držal neizrečeno grdo in kisló, ravno tako, kakor da mu lezejo črvi iz nosa. „I kaj pa bo, Frice, kaj“, pravi ves skrben, „meni se zdi, da si zelo trčen, ali pa hudoben, kaj? Ali morda je kak „zarobljen far“ zlasal te v cerkvi, ko si „šveca“l, ker tožiš, da te lasje bolé?“ Frice ni odgovoril nič na to, ampak zelo grdo se spacił svojemu prijatelju. „Blede, fantazuje!“ zamomlja Regenmož, in odide. — Drugi dan zopet doide, pa ne sam, pripelje še dva moža, učena profesorja, gospoda Piskra, pa Slamorezca (znan po imenu „Heureich“ iz „Brenceljna.“) Profesor Pisker postavi lonec sredi sobe, nalije ga z brezovim oljem, začne hoditi okrog njega, in žvižgati. Kmaló je začelo vrščati in kipei. Preneha. Sedaj vzame profesor Slamorezec semletega liberalizma, in posoli, Regenmož pa vsuje cel škronicelj laži v lonec. Profesor Pisker začne v drugo hoditi okrog lonca, ter tako lepo žvižgati, kakor tisti gad, ki ima demant v glavi. Začelo je vreti in bečati v loncu prav tako, kakor kedár „Lukamaticu“ po želodcu pólje. Kedár je dobro povrelo, neha gospod Pisker brljizgati. Čez nekoliko časa ponudijo piti bolnemu Fricetu, ki pa ni hotel piti, ampak je vedno mrdal in — jezik kazal. Na vse zadnje zgrabi jeza Regenmoža, prime se pri hlačenim robu za duši, ter se prikuri tako „kroftno“, in s peto vdari tako trdo ob tla, da je slabo prihajalo profesorju Slamorezcu, potem poseže pod postelj, zgrabi Friceta za bedre, in ga potegne ven. Prof. Pisker vzdigne lonec, in oblije bolnika po glavi. Frice se strese, kakor pudelj, kedár pricaplá iz vode, zavriska od veselja, ter jame objemati svoja tovariši; bil je ozdravljen nevarne trme. — Gledi Juri, takele reči se godé pri nas v Ljubljani. Pa kaj, saj ne bodo vrjeli ljudje, saj že vém, kaj porekó, — porekó: „laže, kot bi strelal.“

Národní postopač, patentiran lažnik.

Iz **Burgfaistic**, (ne pa iz „Slovenje Bistrice“ kakor jo nemškutarski *bürgerji* hočejo imenovati.) — Naši *bürgeri* — čem reči „Slovenjobistričani“, so pobožne dušice in krepki narodnjaki; gosp. dekan zapisuje jih v več bratovščin in društev, n. pr. v bratovščino — sv. Cirila in Metodá, v roženkransko i. t. d., posebno pa v društvo sv. Mohora. Teh vernikov je farna cerkev vsako nedeljo prenatlačena. Sezidali so novi stolp in kupili nove zvonove, na kterih so kmetje zahtevali nemški napis; tega pa g. dekan in *bürgerji* niso dovolili, tirjajé napis slovenski. Če le ni *umkert* blo?! — Lansko leto dobili so Bistričani novega kaplana, bil je menda iz Indije ali pa iz Kitajskega; ta si je prizadeval navade svoje domovine tudi pri nas vpeljati, zarad tega so ga pa kmetje črtili in sovražili, — kultivirani *bürgerji* pa temveč čislali; nekteri gospodje so v imenu vseh Slovenjobistričanov nabirali ude za neko društvo. Ker se pa s trdovratnimi kmeti ni dalo nič opraviti, sklicali so ti kulturnjaki v Slovensko Bistrico tabor, pa jojmene — samo ... 15... kmetov se ga je vdeleževalo, drugi vsi — kakih 2 do 300, bili so naši dobroznani rodoljubi, koji nočejo Stajarci, ampak Slovenci biti. Ti gospodje, podpirajo na vse kripke slovensko slovstvo, dali so namreč na stroške udov knige društva sv. Mohora iz Celovca v Bistrico, iz Bistrice spet v Celovec in iz Celovca spet v Bistrico prevažati, — slava jim! — Ti-le gospodje nagovarjajo kmete ob vsaki priliki naj ostanejo zvesti Slovenci, ne pa Stajarci, Kranjci ali clo Korošci, in uradujejo zmirom le v slovenskem jeziku. — Če je sicer to vse resnica, je dobro, če je pa — laž, nam pomagaj Bože!

Kinšipest.

Iz **Kastva** 29. serpena. Danes je bila v Kastvi velika svečanost, imeli smo narodno konferencijo, da končno enkrat odločimo, kaj Lahú in kaj Slovanu pripada. V jutro že pokali so topovi in naznanjevali to veliko narodno svečanost. Ob deseti uri imeli smo v stolni cerkvi „Veni Spiritus“, službe božje so se vdeležili vsi zastopniki narodne konferencije. Po tem pa smo se zbrali v naši narodni dvorani. Laško so stranko zastopali trije kandidati zbora

poreškega gosp. Vidulič pervosednik, gosp. Madonica in gosp. Flego. Pri konferenciji pa je bil velik prepír in zmagala je narodna stran, da pa tudi Lahonom nebode nič krivega, smo Kastavščino tako le razdelili. Lahí pravijo da na Istro sije solnce laško; zatorej smo odločili da bode Lahonom solnce in naša da bode Kastavščina, pa smo jim, ker so tako dobri bili še več dali, tudi luno in zvezde. Na to le je bila laška stran zadovoljna in je precej odločila to reč predstaviti zboru poreškemu. Po konferenciji bil je „Te Deum“ po tem pa se je sklep konferencije podpisal tako le:

V Kastvi 29. serpna 1869.

Narodna stran:
Dobranič mp. svetnik
Pravdanič mp. tajnik
Našeželjevič mp. perovodja.

Lahonska stran:
Vidulich mp. pervosednik
Madonizza mp. podsednik
Flego mp. sednik.

Tudi druzi zastopniki so to reč enoglasno potrdili. Priporočam tedaj vsem našim istrskim bratom takove konferencije.

Joso Narodoljubovič.

Vizita čez osem dni.

Janče Veečevič; Še ležiš dragi moj?
 Bartl Turmwart: Vsaj ne morem ležati, ker me še od zadnje nedelje strašno hrbet boli.

Rešitev Rebusa v šte. 5 se glasi:

Hej Slovenci naša reč slovenska živo klije
 Dokler naše verno srce za naš narod bije
 Živi živi duh slovenski bodi živ na veke
 Grom in peklo prazne vaše proti nam so steke.

Rešitev Rebusa dobili smo od 75 oseb zunaj Trsta, ali prva poslala jo je gospodična **Ana Kos**-ova v Ljubljani, njej sliši obljubljeni list.

REBUS.

**Vesela sem duša
 Prepevam norim
 Lahone Nemškuturje
 Streljam podim.**

(Kdor rešitev prvi pošlje, dobi skozi 6 mesecev naš list zastoj.)

Čč. bralcem „Jurja s pušo“ priporočam svojo gostilnico na kosarskem trgu (HOTEL EUROPA) v Trstu. Dobivajo se tu